

רשב"י אמר שפסוק זה יש בו את הרמז של החכמה. הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגָּנִים, דָּא
 כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי בְּגָלוּתָא עִם יִשְׂרָאֵל, וְאִזְלָא
 עִמָּהוֹן בְּעֻקְתֵּיהוּ כִּי מִשׁ"כ 'היושבת בגנים' פירושו שהיא השכינה הנקראת
 כנסת ישראל שהיא נמצאת בגלות יחד עם ישראל בניה והיא הולכת ונמצאת עימם בכל
 צרתם בגלות, דהיינו שהיא בחינת מלכות דמלכות שהיא יורדת לבריאה והיא נעשית נשמה
 לבי"ע והיא מצטרפת עם ישראל בדלות גלותם ומגינה עליהם (הרמ"ז). חֲבֵרִים
 מְקֻשָּׁבִים לְקוֹלָהּ, מִשְׁרִיין עֲלֵאִין ומש"כ 'חברים מקשיבים לקולך'
 פירושו שהם אלו המחנות העליונים של המלאכים המקשיבים לקולה של המלכות.
 כְּלָהּ צִיִּיתִין לְקוֹלָהּ, לְקוֹל תּוֹשְׁבֵיחָהּ בְּגָלוּתָא והנה כל
 אלו המלאכים הם מקשיבים לקולך, דהיינו שהם מקשיבים לקול השבח שאת משבחת
 בגלות וכל אלו המלאכים המקשיבים לקולה של השכינה הם מכוונים שתקובל צעקתה
 ותושבחתה שע"כ יהיה הגאולה. הַשְּׁמִיעֵנִי, כְּמָה דְּאֵת אָמֵר (שיר
 השירים ב) הֲרֵאֵנִי אֶת מֵרָאִיךְ הַשְּׁמִיעֵנִי אֶת קוֹלָהּ.
 הַשְּׁמִיעֵנִי, קָלָא דְּאִינוֹן חֲבֵרֵי דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא
 דְּהָא לִּית תּוֹשְׁבֵיחָהּ קָמְאִי, כְּאִינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי
 בְּאוֹרֵייתָא ומש"כ 'השמיעני' פירושו כמו מש"כ 'הראני את מראיך השמעני את
 קולך', דהיינו שז"א אומר למלכות השמיעי לי את קולם של אלו החברים העוסקים בתורה
 מאחר שאין שום שבח לפני כמו השבח של אלו החברים העוסקים בתורה הקדושה מאחר
 שתלמוד תורה כנגד כולם.

הזוכה לעסוק בתורה מחצות הלילה ואילך זוכה להתחזק בשכינה ונמשך עליו חוט של חסד

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּכִיכּוֹל, כָּל אִינוֹן דְּזָפֵאן לְאַשְׁתְּדָּלָא בְּאוֹרֵייתָא, וּמִכָּד [ח] פָּלִיג לִילִיָּא, וְאַתֵּיין בְּמִטְרוֹנִיתָא כִּד נָהִיר יְמָמָא, לְקַבְּלָא אֲנָפִי מִלְכָּא אמר רשב"י שכביכול כל אלו שהם זוכים לעסוק בתורה מחצות הלילה ואילך שבזה הם באים יחד עם המלכה שהיא השכינה כאשר מאיר היום בכדי לקבל את פני המלך ו"א ע"י התפילה וק"ש, **אַתְקִיף וְאַחֲסִין בְּשְׂכִינְתָּא** אז עי"כ כביכול הוא זוכה להתחזק בכדי שיהיה לו חלק ונחלה בשכינה. **וְלֹא עוֹד, אֱלָא דְשִׁרְיָא בֵּיה חוּט שֶׁל חֶסֶד, כְּמָה דְאוֹקִימָנָא** [י] ולא זו בלבד אלא שהוא עוד זוכה שישרה עליו ביום חוט של חסד, שז"א נותנו ביום לשכינה בסוד הייחוד ומכיון שהוא נמצא עימה בייחוד אז לכן הוא נוטל את חלקו מאותו הייחוד ומשם הוא מקבל את החוט של חסד כמו שכבר למדנו.

כל מי שזוכה להתחזק בשכינה הוא צריך לשמור את עצמו ביותר
תָּא חַזִּי, כָּל מֵאן דְּזָכִי לְאַתְתָּקֵף בְּשְׂכִינְתָּא, יִסְתַּמֵּר גְּרַמּוּהִי מֵאֲנוֹן מַלִּין דְּאַחֲדִין לְקַבְּלָהּ בא וראה שכל מי

אור הרשב"י

[ח] גירסת הרמ"ק מכד. ביום, שנאמר: יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירו עמי, מה טעם יומם יצוה ה' חסדו? משום דבלילה שירו עמי. [י] כדאיתא בעבודה זרה דף ג' עמוד ב' אמר ריש לקיש: כל העוסק בתורה בלילה – הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

שזוכה להתחזק בשכינה הוא צריך לשמור את עצמו ביותר מכל אלו הדברים האחוזים בצד הטומאה שכנגדה, מאחר שמן הסתם הוא יבוא לידי נסיון בזה מפני שהחיצונים רודפים אחריו בכדי להכשילו בדבר זה שהוא מנוגד לשכינה (רמ"ק). **כְּגֹן מֵאֵן** וכגון מה הוא צריך לשמור את עצמו. **אֵינוֹן דִּלָּא מְשַׁקְרִי בְּאֵת קְדִישָׁא,** **כְּגֹן בֵּת אֵל נֶכֶד** אלא הוא צריך להישמר שהוא יהיה מאלו שהם לא משקרים באות ברית קודש כגון בבת אל נכר וכדו' ואין הכוונה למעשה ח"ו אלא הם צריכים להישמר אפילו מהרהור ותשוקה אליה (הרמ"ז). **וְכָל מֵאֵן דְּנִטִּיר גְּרָמִיָּה,** **כְּבִיכּוֹל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲחִידָא בִּיהּ, וְנִטְרָא לִיהּ, וְהִיא אֲקָדִימַת לִיהּ שְׁלָם** וכל מי ששומר את עצמו ע"י שהוא עומד בנסיון אז כביכול השכינה הנקראת כנסת ישראל היא נאחזת בו מאחר שהוא זוכה לעלות אל מדרגת היסוד, ומשום כך היא שומרת אותו הלאה מכל המקרים הרעים וכן היא מקדימה לו שלום מאחר שהיסוד הנקרא שלום נמצא עמו (רמ"ק). **וְכָל שְׁכֵן אֵי זָכִי וְקָנִי לְהֵאֵי** וכל שכן שהוא זוכה לזה אם הוא זוכה לקנאות לאות ברית קודש כפנחס שע"כ הוא גורם לאחרים לשמור על אות ברית קודש וזכות הרבים תלויה בו.

פנחס הציל את כל עם ישראל והשקיט את מידת הדין

וַאֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶתְחַזֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַשְׁתַּצָּאָה
בְּהֵאוֹ שַׁעְתָּא, בְּרִי דְאֲקָדִים פְּנֹחִים לְהֵאֵי
עוֹבְדָא, וְשָׂכִיד רֹנְזָא ואמר רשב"י ראויים היו שונאיהם של ישראל

להתכלות מהעולם באותה שעה שהם חטאו בשיטים בבנות מואב, אלא שפנחס הקדים

לעשות את אותו המעשה של הקנאה לקב"ה ועי"כ נשקט הרוגז והדין מהם. **הָיָה**
הוּא דְּכַתִּיב, פִּנְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיבִי וְגו'
 וזהו מש"כ פנחס בן אלעזר וגו' דהיינו שע"י שקנא פנחס אז הוא השיב את חמתי והשקט
 את מידת הדין מעל בני ישראל. **דְּבַר אַחֵר, פִּנְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר וְגו'**
 פירוש אחר על מש"כ פנחס בן אלעזר וגו'. **אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בֶּן בֶּן תָּרִי**
זְמַנִּי, לְאַשְׁלָמָא אוֹבְדָא (נ"א עובדא) **קָא אֲתִי** וביאר רשב"י שמש"כ
 'בן אלעזר בן אהרן' שבזה נאמר בן בן שתי פעמים הוא בא להורות שפנחס בא להשלים
 במעשיו, דהיינו שבמעשה קנאתו נתעברו בו נשמות נדב ואביהוא והם ניתקנו על ידו ומשום
 כך הוא נקרא בן אהרן הכהן בודאי.

רשב"י קורא על האדם שלא תיקן את נשמתו ואף פגם בה את הפסוק או מצא
 אבידה וכחש בה ונשבע על שקר

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָאִי בֶר נָשׁ דְּנָטִיל גְּלָגוּלָא
דְּנִשְׁמָתָא, וְלֹא זָכִי דִּיתְתַּקֵּן בִּיהּ, כְּאֵלּוּ מְשַׁקֵּר
בְּקוּשָׁטָא דְּמִלְכָּא ואמר רשב"י שזה האדם הלוקח נשמה מגולגלת שהיא לא
 השלימה את תיקונה בגלגול הראשון והוא לא זוכה לתקן אותה מאחר שהוא הוסיף לפוגמה
 עוד בעוונותיו, אז הרי הוא כאילו הוא משקר במידת האמת של המלך הקב"ה מאחר
 שהקב"ה חישב במידת האמת לתקנה בכדי שהיא לא תאבד וזה קלקל מחשבה זו ועי"כ הוא
 פגם במידת האמת (רמ"ק). **וְאֵנָּה קְרִינָא עָלֶיהָ הָאִי קָרָא** (ויקרא ה) **אוֹ**
מָצָא אֲבִידָה וְכַחֵשׁ בָּהּ וְנִשְׁבַּע עַל שְׁקָר ואומר רשב"י שאני קורא

הלימוד היומי